

CLARE
MACKINTOSH
ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΤΩΝ
ΨΕΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΙΑ-ΝΕΦΕΛΗ ΤΑΜΙΑ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Το παιχνίδι των ψεμάτων

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Clare Mackintosh, *A Game of Lies, Sphere*, 2023.

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Κώστας Βαλάρης
Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2023, Clare Mackintosh Ltd

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4161-4

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84161

Κ.Ε.Π. 6121, Κ.Π. 20737

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Clare Mackintosh

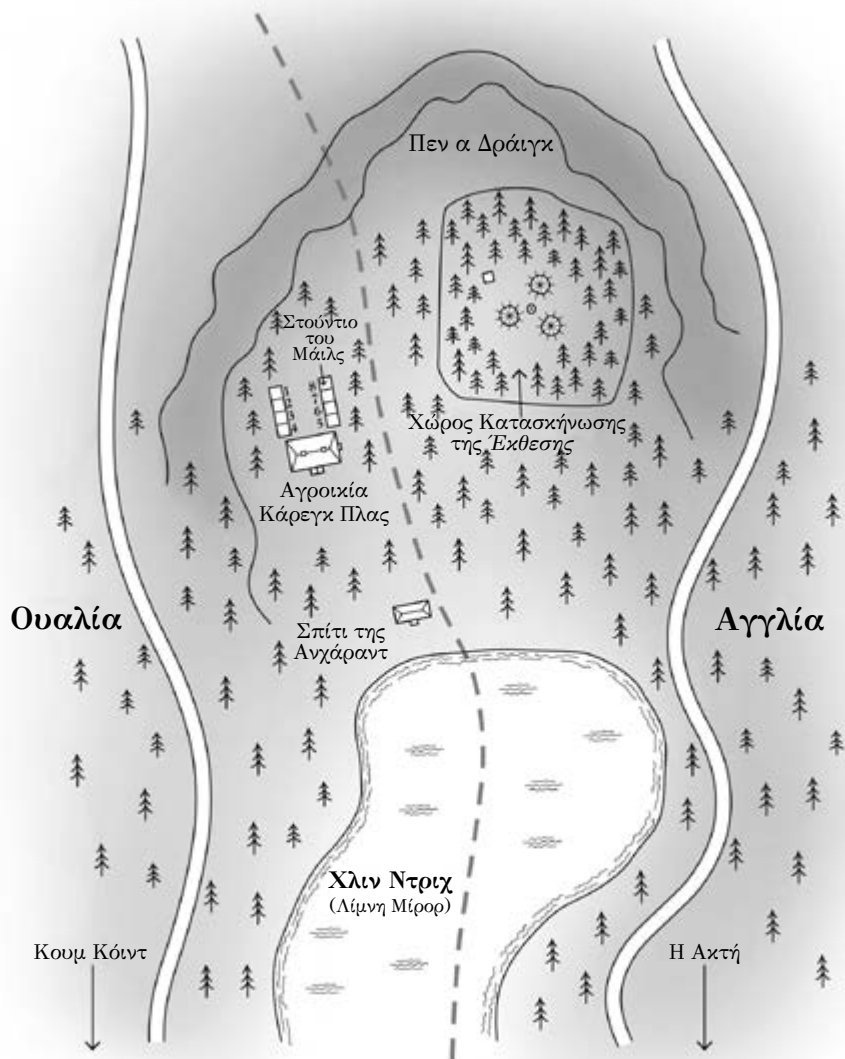
Το παιχνίδι των ψεμάτων

Μετάφραση

Μαρία-Νεφέλη Ταμία

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

*Για τη Σάρα Κλέιτον, τη Λίντα Τάνικλιφ
και τον Χιου Μακί*

Διαγωνιζόμενοι που ζουν στην Κατασκήνωση της Έκθεσης

Παμ Μπάτλερ

Κέρι Τζόουνς

Τζέισον Σέντον

Χένρι Μουρ

Αλία Μπράουν

Ράιαν Φράνσις

Λούκας Τέιλορ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Υπό το φως των σημερινών τραγικών γεγονότων, το αποψινό επεισόδιο της Έκθεσης δεν θα μεταδοθεί. Τα γυρίσματα έχουν πλέον σταματήσει, ενώ οι εναπομείναντες διαγωνιζόμενοι, καθώς και το συνεργείο, λαμβάνουν υποστήριξη. Το ζήτημα βρίσκεται στα χέρια των Αρχών και προς το παρόν δεν θα προχωρήσουμε σε κανένα περαιτέρω σχόλιο.

Εκ μέρους της Εταιρείας Παραγωγής Γιανγκ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΕΝΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ | ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ ΦΙΟΝ ΜΟΡΓΚΑΝ

Η μυρωδιά στον χώρο είναι ξινή και γλυκιά ταυτόχρονα, σαν φρούτο που έχει σαπίσει. Η Φιόν ανασαίνει από το στόμα, όμως η δυσοσμία είναι τόσο έντονη που σχεδόν τη γεύεται.

«Εσύ ήσουν;» Ο αστυφύλακας Άλαν Γουάιτεϊκερ τη ρωτά χωρίς να πάρει το βλέμμα απ' τα χαρτιά του. Είναι πολύ περήφανος για να φορέσει γυαλιά πρεσβυωπίας κι έτσι σχηματίζονται στις άκρες των ματιών του βαθιές αυλακιές καθώς κοιτάζει τον φάκελο.

«Όχι, και βέβαια δεν ήμουν εγώ». Η Φιόν κλείνει το αρχείο με τη δήλωση του μάρτυρα κι ανοίγει μια ιστοσελίδα αναζήτησης ακινήτων. Έχει ανάγκη αυτή τη δόση ηρεμίας που μόνο πέντε λεπτά σε κάποιο ανάλογο σάιτ μπορούν να προσφέρουν.

«Οι γυναίκες δεν πρέπει να κλάνουν». Ο Άλαν κοιτάζει πέρα απ' τα γραφεία και υψώνει τη φωνή. «Πάω στοίχημα πως η Τζορτζίνα δεν κλάνει».

Η Τζορτζίνα ανασηκώνει τους ώμους δείχνοντας τα ακουστικά με ακύρωση θορύβου που έχει τοποθετήσει πάνω απ' τα σκουρά, κοντοκουρεμένα της μαλλιά. Ένα πόντκαστ, λέει πάντα σε όποιον τη ρωτήσει. Η Φιόν υποφιάζεται εδώ και καιρό πως η Τζορτζίνα δεν βάζει τίποτα απολύτως να παίζει στα ακουστικά της –απαντάει αμέσως θετικά όταν της προσφέρουν τσάι– και απλώς είναι επιλεκτική σχετικά με όσα θέλει να ακούσει.

«Εγώ δεν υπάρχει περίπτωση να τα φτιάξω με γυναίκα που κλάνει» λέει ο Άλαν. Λες κι έχει επιλογή στο θέμα. Η τελευταία είσοδος του Άλαν στον κόσμο των ραντεβού είχε ως αποτέλεσμα μια τραπεζική μεταφορά σε έναν μη ανιχνεύσιμο λογαριασμό κι έναν ιό στον υπολογιστή του, ο οποίος έστειλε μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου τις τελευταίες δέκα φωτογραφίες απ' την κάμερα του, τρεις από τις οποίες έκαναν τα μάτια της Φιόν να τσούξουν.

«Οι κλανιές είναι για τους άντρες» προσθέτει. «Δεν είναι γυναικείες».

Η Φιόν επεξεργάζεται την πιθανότητα να αμολήσει καμιά, απλώς και μόνο για να του πάει κόντρα.

Εκείνος γυρίζει την καρέκλα του για να την αντικρίσει. Έχει μακριά, λεπτά άκρα κι όταν ακουμπάει τα χέρια του στα γόνατα, όπως τώρα, θυμίζει στη Φιόν έντομο. «Ξέρει κανείς πού είναι η περίληψη της υπόθεσης Πρόκτορ με τη βαριά σωματική βλάβη; Δεν τη βρίσκω στο σύστημα».

«Είναι στο λάπτοπ μου».

«Στο προσωπικό σου λάπτοπ;» Ο Άλαν σηκώνει το ένα φρύδι και σταυρώνει τα χέρια του. Η Φιόν πασχίζει να θυμηθεί αν οι γρύλοι είναι τα έντομα που τρίβουν τα πόδια τους ή μήπως οι ακρίδες; «Υποτίθεται πως πρέπει να τα αποθηκεύεις απευθείας στο κοινόχρηστο δίκτυο».

Η Φιόν δεν ξέρει τι ήχο θα έβγαζαν τα χέρια του Άλαν αν τα έτριβε, όμως θα ήταν αναμφίβολα πολύ ενοχλητικός. Συνοφρύνεται μπροστά στην οθόνη της, λες και προσπαθεί να λύσει κάποια περίπλοκη εξίσωση κι όχι απλώς να χαζέψει ακίνητα επεκτείνοντας το εύρος αναζήτησης κατά δεκαπέντε ακόμα χιλιόμετρα. «Θα την αποθηκεύσω στο κοινό δίκτυο όταν τελειώσει».

«Φαντάσου όλα τα αρχεία μου να ήταν στο προσωπικό μου λάπτοπ. Τι θα έκανες αν με χτυπούσε λεωφορείο;»

«Πάρτι;» Η Φιόν κάνει κλικ σ' ένα διαμέρισμα δύο υπνοδω-

ματίων, οχτώ χιλιόμετρα απ' το Κουμ Κόιντ. Το σπίτι που νοικιάζει είναι τέλειο –και πραγματική ανακούφιση έπειτα από έναν χρόνο που έμεινε με τη μαμά και τη Σέρεν– όμως τώρα ο σπιτονοικοκύρης της το θέλει πίσω. *Συγγνώμη, Φιόν, αλλά θα βγάλω τα διπλάσια αν το νοικιάσω σε τουρίστες κι οι καιροί είναι δύσκολοι...*

Εμένα μου λες, σκέφτηκε η Φιόν, όταν άρχισε να ψάχνει για καινούργιο σπίτι και ανακάλυψε πως μέσα σε έναν χρόνο οι τιμές είχαν σχεδόν διπλασιαστεί. Η ζωή μακριά απ' το χωριό θα σήμαινε πως δεν θα μπορούσε πια να επιστρέφει σπίτι με τα πόδια απ' την παμπ μετά το κλείσιμο, ούτε να πετάγεται στο σπίτι της Κέρι για καφέ. Απ' την άλλη, δεν θα 'ταν κι άσχημα να μπορεί να βγαίνει από το σπίτι χωρίς η μαμά της να λαμβάνει ενημέρωση για κάθε της κίνηση. Η Φιόν μοιάζει κουρασμένη... Έμαθα πηγε στον γιατρό την περασμένη εβδομάδα; Έλεγα μήπως είναι έγκυος...

Όμως αυτό το διαμέρισμα μοιάζει τέλειο. Ολοκαίνουργιο, σε προσιτή τιμή – και μόνο για ενοίκους άνω των εξήντα ετών.

«Γαμώ το κέρατό μου». Η Φιόν κάνει κλικ κάπου αλλού, για να σταματήσει να βλέπει το μπαλκόνι της κρεβατοκάμαρας με τη θέα στο ποτάμι. Ζαρώνει τη μύτη καθώς η απαίσια οσμή επανέρχεται στον χώρο με μεγαλύτερη ένταση.

«Κι αν χτυπήσει εσένα λεωφορείο, δεν θα ξέρουμε τι συμβαίνει στην υπόθεση». Ο Άλαν δεν το βάζει κάτω. «Μπορεί να χάσουμε κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία».

«Όταν γίνεις αρχιφύλακας» λέει η Φιόν «μπορείς να μου λες τι να κάνω. Μέχρι τότε, παράτα με ήσυχη. Δεν είσαι εσύ το αφεντικό μου».

«Πολύ σωστά» ακούγεται μια χαρούμενη φωνή από την πόρτα. «Εγώ είμαι».

Ο επιθεωρητής Μάλικ είναι σταθερά πρόσχαρος. Ακόμα κι

όταν κατσαδιάζει κάποιον –κάτι που έχει συμβεί πολλές φορές στη Φιόν– έχει ένα πατρικό ύφος, λες κι έπιασε τον συνομιλητή του να κλέβει μήλα κι όχι να χρησιμοποιεί το βανάκι της αστυνομίας για να μεταφέρει έναν καναπέ από το ΙΚΕΑ.

Ο Μάλικ κάνει ένα βήμα μπροστά κι ύστερα αντιλαμβάνεται την οσμή στην ατμόσφαιρα. «Εδώ μέσα μυρίζει σαν φοφίμι».

«Η Φιόν το έκανε» λέει ο Άλαν.

«Είναι φρικτό. Ανοίξτε κανένα παράθυρο». Ο επιθεωρητής φοράει το αγαπημένο του γιλέκο, στο ύφασμα απεικονίζεται μια σκακιέρα με τα πιόνια σε διάταξη παιχνιδιού. Η Φιόν υποθέτει πως υπάρχει κάποιο υποσυνείδητο μήνυμα στο ματ, την ισοπαλία ή σε ό,τι τέλος πάντων είναι αυτό που συμβαίνει στον χώρο γύρω απ' το επάνω κουμπί.

Η Τζορτζίνα έχει ήδη σηκωθεί όρθια για να εκτελέσει τις εντολές του επιθεωρητή. Η Φιόν μισοκλείνει τα μάτια της. Καλά της τα 'χουν μάθει, έτσι δεν είναι; Ένας εργοδότης θα αποκαλούσε την Τζορτζίνα Κεντ επιμελή, όμως η Φιόν τη βρίσκει υπερβολική. Φτάνει πρώτη, φεύγει τελευταία και αρνείται τις προσκλήσεις σε εξόδους μηχανικά, σαν ρομπότ. Ούτε η Τζορτζίνα ούτε η Φιόν φορούν πολύ μακιγιάζ, όμως η Φιόν φαντάζεται ότι αυτή είναι μια μελετημένη απόφαση απ' την πλευρά της Τζορτζίνα και όχι –όπως συμβαίνει στη δική της περίπτωση– επειδή βαριέται να ασχοληθεί. Η Τζορτζίνα έχει σταρénια επιδερμίδα, απ' αυτές που μαυρίζουν σε πέντε λεπτά, σε αντίθεση με το δέρμα της Φιόν που έχει το χρώμα του αποβουτυρωμένου γάλακτος.

Ο Μάλικ σηκώνει ψηλά ένα έγγραφο. «Θέλω κάποιος να πάει να δει μερικά οστά που βρέθηκαν στο Κουμ Κόιντ. Μπορεί η υπόθεση να αποδειχτεί στρουφή».

«Κάποια μου θυμίζει αυτό». Ο Άλαν χαμογελά στη Φιόν. Είναι έτοιμη να εκσφενδονίσει κάτι στο κεφάλι του όταν απ' τη γωνιά του γραφείου της ακούγεται μια ηχηρή κλανιά.

Ο Μάλικ την κοιτάζει επίμονα. «Είναι αυτό που νομίζω;»

Η Φιόν αναλαμβάνει την ευθύνη σηκώνοντας το χέρι. «Αυτά είναι τα αποτελέσματα όταν με αναγκάζετε να έρχομαι κάθε μέρα στο γραφείο».

«Μου λες δηλαδή πως για αυτή τη βρόμα ευθύνομαι εγώ;»

Η Φιόν ήταν απολύτως ευχαριστημένη όταν δούλευε στο μικροσκοπικό της γραφείο στο Κουμ Κόιντ, ή όταν καθαρόγραφε καταθέσεις στο αυτοκίνητό της πλάι στη λίμνη κι εμφανιζόταν στο Τμήμα όσο πιο σπάνια μπορούσε. Πριν από δεκαεπτά μήνες, μια έρευνα δολοφονίας στην Ακτή, ένα πολυτελές παραλίμνιο θέρετρο, έστρεψε για τα καλά τα φώτα της δημοσιότητας στο Κουμ Κόιντ, αλλά και στη Φιόν. Η τελευταία της αξιολόγηση –δεν έχει ομαδικό πνεύμα, δεν αναγνωρίζει την ιεραρχία– την υποχρέωσε σε μια πενηντάλεπτη καθημερινή μετακίνηση προς το Μπρίνταρε και σε ένα αγριεμένο βλέμμα που δεν θα αλλοιωνόταν ούτε με μπότοξ.

«Φιόν, λυπάμαι που σ' το χαλάω, αλλά το να έρχεσαι στη δουλειά σου είναι κυριολεκτικά αυτό για το οποίο πληρώνεσαι». Ο Μάλικ διασχίζει το γραφείο. «Σίγουρα δεν σου δίνει το ελεύθερο να κάνεις κάτι τέτοιο». Τινάζει την καρέκλα της Φιόν γυρίζοντάς την προς τα πίσω και αποκαλύπτει μια μεγάλη τριχωτή μπάλα κάτω απ' το γραφείο της.

Ο χαρακτηρισμός σκύλος θα ήταν μάλλον απλοϊκός για να περιγράψει τον Ντέιβ. Φαίνεται πως κάποιος τον καταράστηκε να έχει όλες τις νευρώσεις της γενιάς του Πρόζακ, με αποτέλεσμα να τινάζεται κάθε φορά που ακούει δυνατούς θορύβους, να γαβγίζει όταν η σιωπή διαρκεί για ώρα και να είναι αληθινά ευτυχής μόνο όταν στριμώχεται στα πόδια της Φιόν ή –ακόμα καλύτερα– όταν κάθεται πάνω της. Δεδομένου ότι ο Ντέιβ έχει το ίδιο ύψος μ' έναν καθιστό ενήλικα, αυτή του η συνήθεια αποδεικνύεται ιδιαίτερα δύσκολη όταν περιμένουν στα φανάρια, οπότε εκείνος

εκλαμβάνει τη σύντομη παύση ως ένδειξη πως η διαδρομή τους έχει τελειώσει και μπορεί πια να ανέβει στην αγκαλιά της Φιόν σαν μια γάτα σαράντα κιλών.

«Πόσες φορές σ' το έχω πει;»

Η Φιόν αναρωτιέται αν ο Μάλικ απευθύνεται στον Ντέιβ, ύστερα όμως, ο επιθεωρητής στρέφεται στο μέρος της και συνειδητοποιεί ότι περιμένει μια απάντηση. Η ουρά του Ντέιβ κουνιέται αργά χτυπώντας το χαλί.

«Τουλάχιστον έξι» πετάγεται ο Άλαν. Τι μαλάκας!

«Δεν μπορώ να τον αφήσω σπίτι. Κλαίει. Οι γείτονές μου κάνουν παράπονα».

«Πάρε κάποιον να σ' τον προσέχει. Πήγαινε τον στη μάνα σου. Γράψ' τον σε κανένα τσίρκο. Δεκάρα δεν δίνω, Φιόν! Απλώς σταμάτα να τον φέρνεις στη δουλειά!»

Ο Ντέιβ ξεδιπλώνεται κάτω απ' το γραφείο κι η Φιόν αρπάζει το κολάρο του. «Κι αν αυτός ο σκύλος είναι απαραίτητος για την ψυχολογική μου υποστήριξη; Είναι αποδεδειγμένο πως η επαφή με τα ζώα ανακουφίζει απ' το άγχος».

«Το μόνο που ανακουφίζεται εδώ μέσα είναι τα έντερα του σκύλου σου. Πήγαινε τον σπίτι. Τώρα».

Διστακτικά, η Φιόν στέκεται όρθια. «Αν είναι έτσι, θα μπορούσα να ρίξω μια ματιά στα οστά που βρέθηκαν. Είναι στον δρόμο μου».

«Όχι». Ο Μάλικ κουνάει το δάχτυλο. «Δεν θα σ' αφήσω να τριγυρνάς στα μέρη σου χωρίς επίβλεψη. Μπορούν να το αναλάβουν είτε ο Άλαν είτε η Τζορτζίνα». Στρέφεται προς το μέρος τους. «Στο βουνό κοντά στο Κουμ Κόιντ γυρίζεται ένα ριάλιτι».

«Έκθεση λέγεται». Η Φιόν βάζει το παλτό της. Μπορεί να είναι Μάης, αλλά στη Βόρεια Ουαλία είναι ακόμη χειμώνας.

«Δεν το έχω ξανακούσει» λέει η Τζορτζίνα. «Λυπάμαι, κύριε επιθεωρητά».

«Μακάρι να μπορούσα να πω το ίδιο» μουρμουρίζει μορφάζοντας ο Μάλικ. «Ακούγεται απαίσιο. Εφτά “συνηθισμένοι άντρες και γυναίκες” λέει το τρέιλερ, αλλά ποιος συνηθισμένος άνθρωπος θέλει να τον τραβάει η κάμερα ενώ τρώει μάτια ψαριών και αμελέτη—»

«Νομίζω μιλάτε για άλλο ριάλιτι, κύριε επιθεωρητά». Ο Άλαν μοιάζει να έχει αηδιάσει ελαφρώς.

«Τέλος πάντων, σήμερα το πρωί, ο παραγωγός ανέφερε ότι βρέθηκαν οστά και—»

«Τα βρήκαν στον χώρο γυρισμάτων της Έκθεσης ή στην αγροικία όπου μένει το συνεργείο;» ρωτά η Φιόν. «Γιατί η αγροικία είναι δική μας, αλλά ο χώρος των γυρισμάτων είναι πέρα απ’ τα σύνορα, στο Τσέσαϊρ».

«Δεν ξέρω πού—» ο Μάλικ σταματά. «Πώς τα ξέρεις όλα αυτά;»

«Ξέρω μία απ’ τις διαγωνιζόμενες, την Κέρι Τζόουνς. Είναι η ταχυδρόμος του Κουμ Κόιντ». Η Φιόν κλείνει τον υπολογιστή της. «Λοιπόν, τα λέμε αύριο».

«Αύριο; Φιόν, είναι μόνο τρεις...»

«Δεν έχει νόημα να γυρίσω και να φύγω πάλι λίγο αργότερα, έτσι δεν είναι; Θα δουλέψω εξ αποστάσεως τις τελευταίες δύο ώρες». Η Φιόν χαμογελά αθώα. «Να ξέρετε, μην εμπιστευτείτε τον πλοηγό για να βρείτε τη φάρμα – θα σας βγάλει σ’ ένα χωράφι. Να πάρετε τον μονόδρομο που περνάει απ’ το Βέλινγκουμ Ισάβ και να στρίψετε δεξιά στη μεγάλη βελανιδιά».

«Βέλιν-γκουμ Ι-σάβ» επαναλαμβάνει αργά ο Μάλικ. Στα χαρτιά, ο επιθεωρητής διαθέτει το στοιχειώδες επίπεδο ουαλικών που απαιτούνταν για να μεταφερθεί απ’ την αστυνομία του Σάρρεϊ στη Βόρεια Ουαλία. Στην πράξη, εξακολουθεί να μαθαίνει την προφορά. Αναστενάζει λες και τον πονάει αυτό που πρόκειται να κάνει. Δίνει το έντυπο στη Φιόν χωρίς να πάψει να το κρατά σφι-

χτά, ακόμα και λίγα δευτερόλεπτα αφότου η Φιόν το έχει πάρει στα χέρια της. «Μη χασομερήσεις».

«Φυσικά και όχι, κύριε επιθεωρητά».

«Και πάρε κάποιον μαζί σου».

«Ειλικρινά, αφεντικό, εγώ δουλεύω καλύτερα μόν–»

«Είτε θα δουλέψεις με κάποιον άλλον είτε δεν θα πας καθόλου. Τόσο απλό».

Η Φιόν κοιτάζει πρώτα τον Άλαν κι έπειτα την Τζορτζίνα. Κανείς τους δεν δείχνει ενθουσιασμένος με την ιδέα να συνεργαστεί μαζί της. «Αυτό θα πει μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα» μουρμουρίζει.

Ο Άλαν κρυφογελά. «Γκρεμός που σου χρειάζεται–»

«Με την Τζορτζίνα» λέει σταθερά η Φιόν.

Ο Μάλικ ρίχνει ένα σκληρό βλέμμα στον Άλαν. «Νόμιζα πως είχαμε σταματήσει να κάνουμε τέτοια ανάρμοστα σχόλια από τη δεκαετία του ογδόντα».

«Λυπάμαι, κύριε επιθεωρητά, δεν θα ξανασυμβεί». Τα μάγουλα του Άλαν κοκκινίζουν κι η Φιόν συγκρατιέται για να μη γελάσει.

«Έτοιμη;» Η Τζορτζίνα στέκεται με το παλτό στο χέρι λες κι η Φιόν την καθυστερεί.

«Γεννήθηκα έτοιμη». Η Φιόν ανοίγει την πόρτα. «Πάμε, Ντέιβ».